

(כד) ולא הרגישה. ואם ברקה ונאבד העד אסורה ומכ"ש אם השליכה או פשעה באבדת העד אסורה ועיין ביאורים:

(כה) בלא בדיקה. ואם היה עדיין תוך השיעור שנתבאר בסימן ק"צ סעיף נ"א סמוך לשעת וסתה אף דיעה ראשונה מודה דבעי בדיקה:

(כו) בדיקה. ואם עבר ג"פ יום וסתה ולא ברקה ולא הרגישה לא מעקר וסתה אם לא שברקה ולא ראתה אוי נעקר וסתה וכן אם באמצע הג"פ לא ברקה ולא הרגישה ביום הוסת מצטרף הראיות שאחר כך שראתה ביום הוסת לג"פ לקביעת וסת:

(כז) עד שתבדק. אפילו לא ברקה עצמה עד זמן מרובה. והש"ך כתב דאם איחרו שיעור וסת המבואר בסימן ק"צ סעיף נ"א או אפילו ברקה ומצאה טהורה טמאה ועיין ביאורים שאין להחמיר כל כך:

סעיף י'

(כח) בתשמיש שרי. כיון דוסתות דרבנן במקום מצוה לא גזור ודוקא סמוך לוסת אבל בשעת וסתה

דעת

דיעבד, וכ"ש נמשנית וסתה ז' או ג' ימים דאינה לריכה מוך דחוק כל הזמן עיי"ש, וכן פסק הד"ח דלא כרבינו. וכן נש"ח מהרש"ג מסיק בזה שאין להחמיר בזה אבל המחמיר תע"ב עיי"ש תשובה מ"ח. ועיין בספר אמרי בינה דחולק ג"כ על רבינו דלא בעינן מוך דחוק ושכן הסכימו המורי הוראה, וכ"כ החזו"א, ועיין ערך ש"י סי' זה שהביא רא"י מן התוספתא דלא בעינן מוך דחוק עיין בדבריו, וכ"כ ג"כ בס' קפ"ט וכן בס' קל"ב והביא עוד ראיות דלא כרבינו עיין בטעם ודעת.

(כ"ד) ונאבד העד וכו' בביאורים הניח רבינו דבר זה ל"ע ובפרדס רמונים חילק בין נאבד במזיד או בשוגג, דנשוגג מותר וכ"כ הדברי שאלו, ועיין פת"ש דה"ה בהטילה מ"ר ולא נדקה חיקי ששוב לא מהני בדיקה אחר וסתה, אבל הרבה אחרונים חולקים ע"ז והם, השו"ת נוד"י וד"ח וצ"ח שלמה ודברי שאלו וחק"ה ונחמילת ספר מהר"ם ש"ק, והמנחת פמים והתהלה לדוד והחזו"א, והערוך השלחן לעפ"י שמודה לדין הא' של נאבד העד חולק על הדין דמ"ר כי אין דרך דם המקור לנא עס מ"ר, ועיין פת"י ענין זה באורך, ועיין מה שכתבנו בטעם ודעת לתוך שיטת רבינו בזה, והרבה אחרונים סוברים דאף לרבינו אם נדקה אח"כ עוה"פ ומלאה טהורה או טהורה היא, ועיין ערך ש"י סי' זה שהביא מתשו' משיבת נפש דרך אם הרגישה לער מן השמש או העד או המ"ר אמרינן בנאבד דטמאה אבל בלא"ה לא.

(כ"ה) אף דיעה ראשונה וכו', דהא זה הוא בתוך

הפוסקים

הוסת, דהא מהני הבדיקה בתוך שיעור זה אפילו למ"ד וקדא"ר כמבואר בגמ' דף ט'.

(כ"ו) ואם עבר ג"פ וכו', הראב"ד נצעה"נ והרמב"ן ורשב"א כתבו דרק בוסת קבוע צריך בדיקה לעקרו אבל לא בוסת שא"ק ולפי דבריהם גם אינה מצטרף הראיות שאח"כ לקבוע וסת וכן דעת רובם ככולם של גדולי האחרונים דלא כרבינו והם, הד"ח וצ"ח ופרד"ר וחק"ה ושמלה, ועיין פת"ש שפסק כרבינו, ועיין טעם ודעת מה שכתבנו בענין זה.

(כ"ז) שאין להחמיר כ"ב, בוסת דרבנן כיון דאף אם ראתה בלא הרגשה ג"כ לא היא רק דרבנן, כ"כ רבינו בביאורים, יש מן הפוסקים שסוברים כהש"ך דלא כרבינו והם, המרדכי בשם רא"מ וסה"ת והגש"ד בשם סמ"ק וכ"פ הב"ח, אבל מלשון השו"ע שלא חילק משמע כרבינו כן פסקו הט"ו ופלתי והרב ומלכ"ט ועוה"ש והוא ג"כ שיטת הרשב"א, וכ"כ הפרד"ר בשם רוב פוסקים וכ"כ הפת"ש בשם האחרונים, ועיין במחלף"ש ופרי דעה דאחר מעל"ע או ב' וג' ימים לא מהני עוד בדיקה אבל האשכול כתב דאפילו אחר ימים הרבה ג"כ מהני בדיקה וכ"כ שו"ע הרב וכמה פוסקים וכ"כ תשו' ד"ח ועיין רש"ק וסת"ס.

(כ"ח) כיון דוסתות דרבנן, עיין לעיל ס"ק ד' שכתבנו דלעפ"י שרבינו סובר דקודם הוסת היא דאורייתא זה לא היא אלא בשעת הוסת אבל סמוך לו היא דרבנן, חזי מה

ממש אסור ועיין ביאורים סימן קפ"ו ואם הליל טבילה סמוך לוסתה עיין ביאורים דיש לאסור:

(כט) רק בדברי ריצוי. ואפילו בחיבוק ונישוק שרי:

(ל) תוך עונה. היינו יום או לילה והיינו י"ב שעות ואם הולך לדבר מצוה או לצורך דבר גדול אין צורך להמתין:

סעיף י"א

(לא) שעת וסתה. אבל אין לה וסת קבוע וקודם ל' א"צ שישאלנה ולענין בדיקה עיין לקמן סימן קפ"ו:

(לב) עד שישאלנה. ואפילו אם היא ערה ושוכבת אצלו מכל מקום צריך דוקא שישאלנה ותוציא מפיה שהיא טהורה ועיין ביאורים:

(לג) יבא עליה. ואפילו היא ילדה שבגשה למבול:

(לד) לשואלה. אפילו ישנה רק שאינה ישינה לגמרי ראסור לבא על הישינה וע"ל ס"ק ב':

סעיף י"ב

(לה) ולוּסת. מוסתות הגוף היינו שקבוע לה היום שאם תפקק באותו היום ודאי תראה שנתחזקה שכל אימת שפקקה באותו יום החדש ראתה אבל אין לה קבע שתפקק ותראה באותו יום החדש אבל אם יש לה יום קבוע שבאותו יום החדש מפקקת ורואה הוי כוסת ימים לחוש שחוששת רק לאותו יום ולא לעונה ביעונית:

(לו) לא קפצה. וא"צ שישאלנה אפילו לא שדחתה שיעור שתוכל לספור ולמבול.

(לז) אב"ח חוששת. ואסור לבא עליה עד שישאלנה או שדחתה שיעור שתוכל לספור ולמבול.

דעת

הפוסקים

הפרד"מ כתב שהוא יום או לילה בין ארוך בין קצר, ועיין שם איך שייך להמתין לילה, והא ביום אין טובלת ויטורך להמתין לילה ויום עי"ש.

(ל"א) וקודם ל' א"צ שישאלנה, כ"כ הש"ך ופשוט הוא.

(ל"ב) ועיין ביאורים, שכ' כן נשם רש"י תוס'.

(לג) ואפילו וכו', ט"ו נשם ש"ס.

(לד) רק שאינה ישינה וכו', ש"ך נשם תוס'.

(לה) היינו שקבוע וכו', וכן פסקו המלכ"ט

והפרד"מ רמונים כרבינו וכן מסיק בטענה ישראל ופ"ת, ובשו"ע הרב חולק ע"ז וסובר דאם עבר ר"ח ולא פיהקה ולא ראתה נפקר הוסת, ובסוגה בשושנים נקט כרבינו להחמיר וכשו"ע הרב להחמיר עי"ש סי' ו' ס"ק כ"ב.

(ל"ו) וא"צ שישאלנה, כ"כ הש"ך, והפרד"ר

ועה"ש חילקו דה לא הוי אלא בערה שידעת שלא הרגישה אבל בישינה כרך דוקא כשיעור שמוכל לספור ולטובל, ומלכ"ט לא החיר אלא באם דרכה לשנות מלבושי מימי טומאה לטהרה ועכשיו לא שינתה דמוכת מילתא שלא ראתה אבל בלא"ה לא.

(ל"ז) ואסור וכמנואר בס' שאל"ו.

שסיים רבינו כאן דוקא סמוך לו, ואף לפי שיטה זו שהיא שיטת המחבר אינה מותרת רק ביזא לדרך, אבל לא כליל טבילה דלא כהכנ"י, עיין רבינו בביאורים, וכשיטת רבינו סוברים ג"כ הס"ט ושאלת יעצ"ך ונוכ"י ומשנת אבן שהם ומקור מים חיים והכו"פ ועה"ש וכו"כ ופרד"ר והפלגה, ולפי דברי הרמ"א שאסור אף ביזא לדרך כ"ש כליל טבילה, ועיין תשו' ח"ס שאסור אף בנדרוף שניהם, דהיינו יזאל לדרך וליל טבילה חת מעונת האביאסף והא"ו (דהוי סמוך דסמוך) צוה החיר, וז"ע לפי"ד אם מותר בעונת הא"ו בטעם אחד כגון ביזאל לדרך לבד, ועיין טה"י שר' צפי' שכל מה שאסרו בס"י זה משום חומרא בעונת הוסת (או סמוך לו) מותר בעונה הקודמת ביזאל לדרך, הרי מנואר שסמך על דברי הח"ס אף ביזאל לדרך לבד, אבל עדיין ז"ע אם מותר ג"כ כליל טבילה לבד, ועי' תשו' מהר"י שטיף שהעלה לאיסור.

(כ"ט) ואפילו החיבוק ונישוק שרי, כהט"ו וש"ך

ותה"ש אבל הכל"י חילק דרך כרית דברים מחייב אבל לא בחיבוק ונישוק ובפרט צוה"ז קר"ל דכל הדרכים הוי דרך מנוה, וכן דעת המלכ"ט, ועיין פת"ש ותה"ש נשם מהרש"ל שהחמיר תע"צ הוי הפי' שלא יזאל לדרך עי"ש.

(ל) והיינו י"ב שעות, כ"כ הש"ך והרב, אבל